

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.522 van 25 februari 2014
in de zaak A. 208.772/XIV-34.899**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kati Verstrep
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 8 mei 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 100.522 van 5 april 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9684 van 23 mei 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

 De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

 Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 december 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Geraldine Debandt, die loco advocaat Kati Verstrepren verschijnt voor verzoeker, en advocaat Anneleen De Meu, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Met een beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 27 januari 2010 wordt verzoeker gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, strikt beperkt tot de duur van de studies aan de private onderwijsinstelling “CERIS”.

3.2. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 juni 2012 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker.

Op 17 oktober 2012 stelt verzoeker tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep met een arrest van 5 april 2013. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 39/59 en 39/65 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 149 van de Grondwet, de jurisdictionele motiveringsplicht en het recht van verdediging. Hij zet dit in de memorie van wederantwoord als volgt uiteen:

“(…)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde het bevel om het grondgebied (bijlage 13) die door de Dienst Vreemdelingenzaken afgeleverd werd aan verzoeker op 17 september 2012. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waren artikelen 58 en 61 (die verzoeker aanvoerde in beroep) niet van toepassing aangezien CERIS een private onderwijsinstelling is.

Op het moment van het nemen van haar arrest was de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in het bezit van het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze laatste had (al dan niet met opzet) nagelaten om het neer te leggen waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over geen enkele informatie beschikte omtrent de grond waarop verzoeker zijn verblijf toegekend had gekregen. Verzoeker voerde in haar verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing aan dat dit op basis van artikel 58 van de Vreemdelingenwet was toegekend.

Artikel 39/59 § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat:

"§ 1. Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn."

De feiten zoals ze dus door verzoeker werden aangehaald in zijn verzoekschrift, hadden dus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als bewezen geacht moet worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meende echter dat dit niet correct was en dat het verblijfsrecht noodzakelijkerwijze op basis van artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet was toegekend. De Raad baseerde zich hiervoor enkel op de woorden 'private onderwijsinstelling' in de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad ging op basis van dit gegeven zelf een hele redenering opbouwen om aan te tonen dat het verblijfsrecht op basis van artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet werd toegekend. Ze hield geen rekening met het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken over een discretionaire bevoegdheid beschikt wat betreft het toelaten van vreemdelingen tot een verblijf op het grondgebied.

Uit stuk nr. 2 blijkt bovendien duidelijk dat verzoeker toch op basis van artikel 58 van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht werd toegekend. Verwerende partij werpt op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet over dit stuk beschikte bij het nemen van haar beslissing en hier dus geen rekening mee gehouden mag worden. Het is echter de schuld van verwerende partij zelf dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet over dit stuk beschikte aangezien verwerende partij (al dan niet met opzet) geen administratief dossier neerlegde. Bovendien werd geen nota neergelegd

door verwerende partij en er werd ter zitting nooit opgeworpen (noch door verwerende partij, noch door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf) dat artikel 58 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zou zijn omdat het een private onderwijsinstelling betrof. Verzoeker wist dus niet (en kon niet weten) dat zijn beroep op deze grond afgewezen zou worden. Hij heeft zich hierop nooit kunnen verdedigen waardoor, in tegenstelling tot verwerende partij beweert, de rechten van verdediging wel degelijk geschonden zijn. Had dit namelijk opgeworpen geweest tijdens de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan had verzoeker bijgevoegd stuk nr. 2 natuurlijk reeds veel eerder voorgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in haar beslissing dus feiten en redeneringen opgenomen die nergens op gesteund zijn en die door verzoeker nooit tegengesproken zijn geweest.

Uit het administratief dossier van verwerende partij blijkt namelijk duidelijk dat verzoeker op het grondgebied werd toegelaten en een tijdelijk verblijf kreeg op basis van artikel 58 van de Vreemdelingenwet (...). Ook al acht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit niet mogelijk, toch heeft de Dienst Vreemdelingenzaken dit toegestaan in het kader van haar discretionaire bevoegdheid. Als de Dienst Vreemdelingenzaken dus besloten heeft om verzoeker toe te laten tot een tijdelijk verblijf op basis van artikel 58 van de Vreemdelingenwet dan moet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit aanvaarden. De Raad diende enkel na te gaan of het bevel om het grondgebied in dat geval correct werd genomen, wat niet het geval was aangezien verzoeker wel degelijk aan alle voorwaarden voldeed en hierdoor nog steeds 'recht had op verblijf'.

Verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord dat het feit dat CERIS een private onderwijsinstelling is, niet betwist werd door de partijen. Dit is inderdaad correct, maar er waren nog elementen in de beslissing die niet betwist werden door de partijen en die aantoonde dat het wel om een verblijfsmachtiging op basis van artikel 58 van de Vreemdelingenwet of alleszins om een machtiging als student ging:

- Hij werd "gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan 3 maanden strikt beperkt voor de duur van de studies"
- "betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf als student"
- de motieven opgenomen in de beslissing zijn duidelijk gebaseerd op artikel 61 van de Vreemdelingenwet (dat van toepassing is op vreemdelingen die gemachtigd werden om in België te verblijven ten einde er te studeren): er wordt namelijk gemotiveerd dat hij een winstgevende bedrijvigheid uitoefent die de normale voortzetting van zijn studies kennelijk hindert (zie artikel 61, 2°) en er werd een advies ingewonnen van de instelling (...). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent dit zelfs in haar arrest: "de vaststelling dringt zich evenwel op dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing en bij de toepassing van artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet naar analogie met het bijzonder verblijfsstatuut van studenten ingeschreven aan een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling - en artikel 61 van de Vreemdelingenwet - heeft vooropgesteld dat (...)". De Raad erkent dus dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich op artikel 61 heeft gebaseerd. De Raad had dan ook op basis hiervan tot de conclusie kunnen komen dat verzoeker als student gemachtigd werd om in het land te verblijven.

Dit alles toont dan ook duidelijk dat verzoeker gemachtigd werd om op het grondgebied te verblijven als student in de zin van artikel 58 van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had al deze elementen in overweging moeten nemen en tot de conclusie moeten komen dat verzoeker gelijk had door te stellen dat hij als student werd toegelaten op het grondgebied.

Tenslotte is het belangrijk om te wijzen op het feit dat de bevoegde minister vroeger jaarlijks een lijst opstelde met onderwijsinstellingen die niet door de overheid georganiseerd, gesubsidieerd of erkend waren, maar waaraan de minister dezelfde (verblijfs)rechten toekende als aan studenten van door de overheid gesubsidieerde, erkende of georganiseerde instellingen. Onderwijsinstellingen op de lijst en de buitenlandse studenten die er zich inschreven werden dus op dezelfde manier behandeld als door de overheid gesubsidieerde, erkende of georganiseerde instellingen en hun (buitenlandse) studenten. Het was dus wel degelijk mogelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken een vreemdeling toeliet als student ook al ging hij studeren aan een niet door de overheid georganiseerd, gesubsidieerd of erkend waren. De Raad voor Vreemdelingenzaken hield geen rekening met deze praktijk.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk artikel 39/59 geschonden heeft. Door de feiten te betwisten en tot een eigen vaststelling te komen (die in strijd is met de stukken van het administratief dossier) handelde de Raad duidelijk in strijd met artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet en schond de jurisdictionele motiveringsverplichting.

Het arrest kan dan ook onmogelijk deugdelijk zijn gemotiveerd door een stelling te poneren die nergens steun vindt, om vervolgens op basis van deze losse stelling verzoekers verzoek tot schorsing en vernietiging te verwerpen.

De memorie van antwoord van verwerende partij herneemt enkel de motieven van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en toont niet op voldoende wijze dat de rechten van verdediging niet geschonden werden.

Tenslotte merkt verzoeker ook op dat in de vordering van verwerende partij, opgenomen in haar memorie van antwoord, zij eveneens verzoekt om de vernietiging van arrest nr. 100.522 van 5 april 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de terugverwijzing van de zaak naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, samengesteld zoals bepaald in art. 39/10, tweede lid, 2°, Vreemdelingenwet.

(...)”.

Beoordeling

5.1. Verzoeker stelt in essentie dat de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgelegde termijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ingediend, zodat de door verzoeker aangehaalde feiten met toepassing van artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet bewezen moeten worden geacht, tenzij ze kennelijk onjuist zijn. Volgens verzoeker had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarom moeten aanvaarden dat verzoeker als student tot verblijf werd gemachtigd. Hij is van oordeel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte zelf een redenering opbouwt om te besluiten dat het kennelijk onjuist is dat verzoeker op grond van artikel 58 van de Vreemdelingenwet tot een verblijf als student werd gemachtigd en dat die bepaling niet eens van toepassing is op verzoeker, die zich wel op de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet had moeten beroepen.

5.2. Naast de vaststellingen in het bestreden arrest waarnaar verzoeker verwijst, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dat arrest ook het volgende:

“De vaststelling dringt zich evenwel op dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing en bij toepassing van artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet naar analogie met het bijzonder verblijfsstatuut van studenten ingeschreven aan een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling – en artikel 61 van de Vreemdelingenwet – heeft vooropgesteld dat verzoeker niet langer aan de voorwaarden van zijn verblijf als student voldoet nu zijn beroepsactiviteiten hem kennelijk verhinderen in zijn studievoortgang en bijgevolg geen verlenging van zijn verblijfsmachtiging kan worden toegestaan. Er dient ook te worden nagegaan of verweerder op correcte wijze tot dit besluit kon komen”.

Hierna worden de feiten waarop de verwerende partij zich voor de aanvankelijk bestreden beslissing steunde omstandig en concreet onderzocht, waarna wordt vastgesteld dat die beslissing “wat dat betreft steunde op een correcte feitenvinding” en dat “verzoeker aan de hand van zijn uiteenzetting niet aantoonde dat verweerder op grond van voormelde feiten op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf als student”. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “geenszins kennelijk onredelijk voor waar verweerder (...) besloot dat verzoeker niet langer voldeed aan de voorwaarden gesteld voor zijn verblijf als student omdat zijn studies niet langer zijn hoofdactiviteit uitmaken en zijn economische activiteit hem kennelijk hindert in zijn studievoortgang”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft derhalve, na de vaststelling dat verzoeker eigenlijk niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning als student op grond van artikel 58 van de Vreemdelingenwet, ook de hypothese onderzocht dat verzoeker wel tot verblijf als student werd gemachtigd en of in dat geval een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven. Verzoeker gaat in het huidige middel volledig aan deze overwegingen voorbij. Verzoekers kritiek, die enkel is gericht tegen de vaststelling in het bestreden arrest dat hij aanvankelijk niet tot verblijf als student kon worden gemachtigd, gaat voorbij aan de motieven dat hij inmiddels niet meer voldoet aan de voorwaarden van zijn verblijf als student. Deze kritiek kan bijgevolg niet tot de vernietiging van het bestreden arrest leiden. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

5.3. In het verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord en op de terechtzitting haalt verzoeker artikel 61 van de Vreemdelingenwet aan en

uit hij kritiek op de beoordeling betreffende zijn beroepsactiviteiten. Verzoeker toont niet aan dat hij die kritiek niet in het verzoekschrift tot cassatie kon opwerpen, zodat het enige middel in die mate nieuw en derhalve niet-ontvankelijk is.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientig februari tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen